

Novo vodo, novo bilje so dejali Dragarjev ded v steklenico in novo žabico so spustili noter, na vrhu pa dobro zavezali s platnom. „Ta bi ušla“, so rekli.

III.

Ne dolgo potem se je ustavil pred dedovo hišo Omejčev Peter.

„Dedek, kako kaj kaže vreme, ali bo? Deteljo bi rad pokosil, pa se bojim dežja, kaj pravite, ali bo lepo vreme?“

„Stopi noter! Vidiš, to-le je moj Merkurius, veš, ta se ne zmoti.“ In vzamejo steklenico z žabo v roko. Obraz se jim razjasni, oči zablisnejo, usta raztegnejo v vesel nasmeh in cela vrsta zob se prikaže.

„O, bo, bo, le kar kosi brez skrbi, se lahko zanesesh.“

Peter je kosil in pokosil celo njivo detelje. Drugo jutro se je nebo kaj kisko držalo, rositi je jelo in padati in padalo je dva dni.

Teden dni pozneje so polagali dedek nove cvetlice sušit tje na odprto okno. Kar zaslišijo govorjenje in pozorno poslušnejo. Kdo pa ni radoveden?

O vremenu je bil pogovor. Ni čuda, saj o košnji kmet lepega vremena najbolj potrebuje.

„No, Luka, ali bo?“

„Dragarjeve vprašaj! tam najbolj vedó.“

„Stari nič ne ve“, govoril je Peter ogorčen, „za vso njegovo vednost in umetnost, za vso njegovo ropotijo s tisto kroto povrhu ne dam počenega groša.“

„Le pomisli, zadnjič, ravno danes teden je bilo, mi je zatrdno pravil, da bo gotovo lepo vreme. Na njegovo besedo sem pokosil deteljo. Dva dni mi jo je pral dež, da sem vozil naposled praprot mesto detelje domov.“

Kdor ve, koliko je starim ljudem za čast, lahko ume, kako je bilo ob teh besedah dedu pri srcu. Kar omamljeni so bili. Ko bi jih bil kdo takrat vbodel s šivanko v srce, gotovo ne bi bili čutili. V prvem trenutku je šla voda z biljem in žabo z lestvico vred pred hišo. Skoro, da se ni tudi steklenica razdrobila pod kapom.

Veselih ni videl nihče več. Za vreme se jih nihče ni upal vprašati, da ne bi mislili, da se šali ž njimi. Tudi zdravila dedova so ljudje opustili, ker jim niso povsem zaupali več.

Mene niso mogli prav nič. Srpo so me premerili, ako sem jim prišel ponesreči pred oči, in nekoč sem jih razumel, kako so godrnjali: „Paglavec paglavi, kako žabo mi je prinesel?“

Ferdinand Gregorec.

V s a m o t i.

Skozi gozd samoten
Veterček pihlja,
Da otožni lipi
Listje trepeta.

Tudi duša moja
Vselej vztrepeta,
Ko se spomni svojcev,
Ki živé doma.

Gradiški.

